

Wytyczne dla sprawdzających

W niniejszej sprawie – jako adw. Jan Kowalski – należy sporządzić apelację, odpowiadającą następującym warunkom:

1. Apelacja powinna zostać wniesiona w terminie 14 dni, liczonych od 12 października 2021 r. (biorąc pod uwagę datę egzaminu i datę doręczenia uzasadnienia wyroku, apelacja powinna być *de facto* sporządzona pomiędzy 12 a 19 października 2021 r.);
2. Apelacja powinna zostać wniesiona do Sądu Okręgowego w Warszawie za pośrednictwem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, XIV Wydział Karny;
3. W *petitum* apelacji zdający powinien wskazać na umocowanie do wniesienia apelacji, poprzez odwołanie do upoważnienia do obrony, którego odpis załączony został do akt sprawy;
4. Zdający powinien określić zakres zaskarżenia jako „*w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt I wyroku, zaskarżam wyrok w całości*”. Nieprawidłowym będzie określenie zakresu zaskarżenia wyroku w formule: „*zaskarżam wyrok w całości*”, albowiem w pkt IV wyroku zawarte jest rozstrzygnięcie dla oskarżonego korzystne.
5. Najistotniejszym, z perspektywy prawidłowego rozwiązania zadania, jest sformułowanie w pracy zarzutu obrazy **art. 410 k.p.k. (ew. w zw. z art. 393a k.p.k. oraz art. 395 k.p.k.)**, poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia w odniesieniu do kradzieży (w sklepach przy ul. Rosoła 18 i przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie) na nieujawnionym w toku postępowania sądowego materiale dowodowym, w sytuacji w której Sąd – w oparciu o art. 393a k.p.k. – powinien był ujawnić treść dowodowych nagrań z monitoringu, poprzez ich odtworzenia na rozprawie głównej, co doprowadziło do poczynienia kluczowych w sprawie ustaleń – w szczególności w odniesieniu do sprawstwa oskarżonego co do czynu przypisanego jako dokonany w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie – z naruszeniem podstawowej zasady procesu karnego, tj. zasady bezpośredniości.

Zaznaczenia wymaga, że zgodnie z art. 393a k.p.k., w warunkach określonych w art. 389 § 1 i 3 k.p.k., art. 391 § 1 i 2 k.p.k., art. 392 k.p.k. i art. 393 k.p.k. wolno również odczytywać lub odtwarzać zapisy, o

których mowa w art. 145 § 1 k.p.k. i art. 147 § 1-2b k.p.k. Z akt zadania egzaminacyjnego wynika natomiast, że o ile w postępowaniu przygotowawczym dokonano oględzin tychże nagrań (s. 8 zadania, który to dowód *nota bene* uznany został przez Sąd za „niewiarygodny”, s. 28 zadania), to w postępowaniu sądowym nagrania te nie zostały w ogóle ujawnione na rozprawie głównej. Wydane przez Sąd postanowienie w trybie art. 405 § 2 k.p.k. (s. 16 zadania) nie mogło i nie obejmowało swoim zakresem przedmiotowych nagrań z monitoringu. Co więcej, jak wynika z pkt 1.1. s. 24-26 uzasadnienia wyroku, Sąd szeroko odniósł się do treści nagrań, stwierdzając nawet na s. 28 zadania, że „*Po prostu aby cokolwiek wnioskować z treści zapisów monitoringu to dowodowe zapisy trzeba obejrzeć samemu*”. Fakt zapoznania się wyłącznie przez Sąd z treścią nagrań nie skutkuje uznaniem, że nagrania te nie powinny – zgodnie z zasadą bezpośredniości – zostać ujawnione na rozprawie. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że o ile w odniesieniu do kradzieży w sklepie przy ul. Rosoła 18 w Warszawie Sąd dysponował zeznaniami świadka Rafała Cyter (który ujął oskarżonego „*na gorącym uczynku*”), o tyle w odniesieniu do kradzieży w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie Sąd oparł swoje ustalenia, jak wynika z treści uzasadnienia wyroku, wyłącznie na nagraniu z monitoringu. Powyższe prowadzi zatem do wniosku, że w odniesieniu do przypisanego czynu w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie Sąd oparł swoje ustalenia na tej części materiału dowodowego, która nie została w ogóle ujawniona na rozprawie, co bezsprzecznie stanowi obrazę art. 410 k.p.k., nakazującego Sądowi orzekanie w oparciu o całokształt dowodów, które zostały w postępowaniu ujawnione.

Zarzut ten ma jednocześnie kluczowe znaczenie, albowiem jego uwzględnienie skutkowałoby koniecznością wyeliminowania (jako nieudowodnionych, bo nie znajdujących oparcia w żadnym materiale dowodowym) dwóch czynów popełnionych w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie. Tym samym zatem, Sąd nie mógłby przypisać oskarżonemu winy za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (wobec nieprzekroczenia kwoty 500 zł w odniesieniu do wartości mienia skradzionego).

W konsekwencji ww. zarzutu, wniosek apelacji powinien zostać sformułowany albo jako wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie (jako najdalej idący na korzyść oskarżonego, wobec niewypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 278 § 1 k.k.), albo o zmianę zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 400 § 1 k.p.k.

rozpoznanie sprawy przy zastosowaniu w dalszym jej toku przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz wymierzenie oskarżonemu łagodnej kary grzywny za dwa wykroczenia, opisane w pkt I.a) i I.d) zaskarżonego wyroku. W tym drugim przypadku zdający powinien również wnieść o wyeliminowanie dodatkowych rozstrzygnięć wyroku skazującego, opartego na przepisach Kodeksu karnego.

6. W apelacji wskazanym byłoby sformułowanie wniosku dowodowego o odtworzenie na rozprawie odwoławczej przedmiotowych nagrań z monitoringu (art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.), albowiem zgodnie z obowiązującym brzmieniem art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy co do zasady orzeka reformatoryjnie (vide np.: wyrok Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2018 r., sygn. akt IV KS 29/18 – *aktualna treść art. 452 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. oznacza, iż regułą jest przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś wydanie wyroku kasatoryjnego pozostaje wyjątkiem* (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt IV KS 29/18, *Lex nr 2626308*). W realiach stanu faktycznego, opisanego w zadaniu egzaminacyjnym, ale także w oparciu o dokonaną przez Sąd analizę nagrań z monitoringu, zawartą w uzasadnieniu wyroku, taki wniosek dowodowy jest proceduralnie i merytorycznie uzasadniony.

7. Nieprawidłowym będzie w szczególności sformułowanie w pracy zarzutu:

a. obraży art. 399 § 1 k.p.k. – biorąc pod uwagę zmianę dokonaną przez Sąd w zakresie opisu czynu przypisanego w pkt I zaskarżonego wyroku (w stosunku do opisu czynu z zarzutu z pkt I aktu oskarżenia), brak jest wpływu dokonanej zmiany na treść zaskarżonego orzeczenia. Tymczasem, zgodnie z ugruntowaną linią orzeczniczą na tle art. 399 § 1 k.p.k., zaniechanie uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej badanego czynu (art. 399 § 1 k.p.k.) nie zawsze i nie w każdej sytuacji będzie stanowiło obrazę przepisów postępowania istotną w orzekaniu odwoławczym, ale tylko wtedy gdy mogło to mieć wpływ na treść wyroku sądu pierwszej instancji (art. 438 pkt 2 k.p.k.) – wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 3 lipca 2018 r., sygn. akt II AKa 24/18;

b. obraży art. 46 § 1 k.k. (wobec zgłoszenia takiego wniosku przez oskarżyciela posiłkowego na s. 16 i jednoczesnego braku zawarcia

takiego rozstrzygnięcia w wyroku) – po pierwsze, sformułowanie takiego zarzutu w apelacji obrońcy byłoby działaniem na niekorzyść oskarżonego. Po drugie zaś, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – rzeczy, będące przedmiotem przypisanej oskarżonemu kradzieży, zostały zwrócone sklepowi X, co czyniłoby ten zarzut – niezależnie od ww. argumentu działania na niekorzyść oskarżonego – również merytorycznie niezasadnym.

- c. obrazy art. 167 § 1 k.k. w odniesieniu do zaniechania przeprowadzenia dowodu z przesłuchania Malwiny Purgiel w charakterze świadka – wobec braku wiedzy co świadek miałaby dokładnie powiedzieć, a także wobec zgłoszenia tego świadka przez pokrzywdzonego na okoliczność kradzieży dokonanej przez oskarżonego w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie (s. 16 zadania i zawarte tam odwołanie do k. 92 akt sprawy), dopuszczenie takiego dowodu byłoby dla oskarżonego bardzo ryzykowne. Z dużym prawdopodobieństwem dowód ten nie byłoby dowodem na korzyść oskarżonego, dlatego obrońca – akcentując ww. brak ujawnienia na rozprawie nagrania z monitoringu co do kradzieży w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J i tym samym orzekanie w tym zakresie bez jakichkolwiek dowodów, nie powinien zgłaszać dowodu, który w efekcie mógłby posłużyć sądowi odwoławczemu do pozyskania materiału dowodowego, który co najmniej potencjalnie mógłby przyczynić się do uznania winy za dwa czyny w ww. sklepie.

Przykładowa komparycja oraz *petitum* apelacji:

Warszawa, 19 października 2021 r.

Sądu Okręgowego w Warszawie
Wydział Karny Odwoławczy
za pośrednictwem
Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie
XIV Wydział Karny
ul. Ogrodowa 51A
00-873 Warszawa

adw. Jan Kowalski
Kancelaria Adwokacka
ul. Zadaniowa 87 lok. 10
00-043 Warszawa,
obrońca oskarżonego
Romana Gałuszyńskiego

sygn. akt: XIV K 32/21

APELACJA

**od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie
z 12 sierpnia 2021 r. (sygn. akt XIV K 32/21), którego odpis wraz z uzasadnieniem
doręczony został obrońcy w dniu 12 października 2021 r.**

Jako ustanowiony w sprawie obrońca oskarżonego Romana Gałuszyńskiego (upoważnienie do obrony w aktach sprawy), na podstawie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425 § 1 i 2 k.p.k., zaskarżam wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, XIV Wydział Karny z dnia 12 sierpnia 2021 r., wydany w sprawie o sygn. akt XIV K 32/21, **w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt I ww. wyroku w całości na korzyść oskarżonego Romana Gałuszyńskiego.**

I. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k., ww. wyrokowi zarzucam obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. **obraży art. 410 k.p.k.**, poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na nieujawnionym w toku postępowania sądowego materiale dowodowym w postaci nagrań z monitoringu, podczas gdy stosownie do treści art. 393a k.p.k. Sąd powinien był ujawnić treść dowodowych nagrań, poprzez ich odtworzenia na rozprawie głównej, co doprowadziło do poczynienia kluczowych

w sprawie ustaleń – w szczególności w odniesieniu do sprawstwa oskarżonego co do czynu przypisanego jako dokonany w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie – z naruszeniem podstawowej zasady procesu karnego, tj. zasady bezpośredniości i w konsekwencji ustalenie winy oskarżonego, mimo braku jakiegokolwiek dowodu jego sprawstwa co do kradzieży w sklepie przy ul. Stryjeńskich 15J w Warszawie.

II. Na podstawie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., wnoszę aby Sąd Odwoławczy dopuścił i przeprowadził dowód z załączonych do akt sprawy nagrań z monitoringu, poprzez odtworzenie tychże nagrań na rozprawie odwoławczej.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. wnoszę, aby Sąd Odwoławczy, działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., zmieniał zaskarżone rozstrzygnięcie i uniewinnił oskarżonego.

Uzasadnienie

.....

Załączniki:

- dwa odpisy apelacji;